

Νικοτσάρα ἐφράξεν ἐκ λύσσης, καὶ ἐν τῇ λυσσῶδει ὀργῇ του ἠπέ-
λησεν, ὅτι θά πρίξῃ τὸν Ὀλυμπον εἰς τὸ αἶμα. Ὅθεν ἀμέσως ἀλ-
λεπάλληλα στίφη Ἀλβανῶν εἰσέβαλλον εἰς τὴν Θεσσαλίαν, καὶ εἰς
τὸ πῦρ καὶ τὸν σίδηρον παραδῶσαντες τὴν ἀτυχῆ ταύτην χώραν,
ἀνεξαίρετως προσέβαλλον τοὺς χριστιανούς ἀρματωλούς. Οὗτοι δὲ
ἥρωικώτατα διεκδικήσαντες τὴν γῆν των σπιθαμὴν πρὸς σπιθαμὴν,
ἐπὶ τέλους ἐνέδωκαν εἰς τὰ πλήθη τῶν πολεμίων. Φεύγοντες λοιπὸν τὴν
λύσσαν τοῦ Ἀλῆ οἱ ἀρματωλοὶ τοῦ Ὀλύμπου, ἐν οἷς διέπρεπον οἱ Βλα-
χάδας, Λαζαῖοι, Τσαγίλας, Μπιζιώτης, καὶ Σύρος, κατέφυγον εἰς Σκιά-
θον, καὶ ἐνταῦθα ἐνωμένοι μετὰ τοῦ Σταθαῦ ἐξώπλισαν πειρατικὸν
στολίσκον, καὶ διέτρεχον ἀπὸ τοῦ Στρυμονικοῦ κόλπου μέχρι τοῦ Ἐλ-
λησπόντου καταφθείροντες τὰ παράλια, καὶ αἰχμαλωτίζοντες τὰ
τουρκικὰ πλοῖα, τῶν ὁποίων τὰ πληρώματα ἀπανθρώπως κατέσφαζον.
Μετ' ὀλίγον προσετέθησαν αὐτοῖς καὶ ἄλλοι Ἕλληνες, ἐν οἷς καὶ ὁ
Κολοκοτρώνης, ὁ ἀρματωλὸς τῆς Νιάουστας Ῥομφῆς ⁽¹⁾, καὶ ἐπὶ τέ-
λους ὁ Νικοτσάρας.

Ἄμα ἐλθόντος καὶ τοῦ τελευταίου ὁ ἀριθμὸς καὶ τῶν πλοίων καὶ
τῶν καταδρομῶν ἐδιπλασιάσθη. Ὅριστικὸς ναύλοχος ὠρίσθη ἡ Σκιά-
θος, καὶ ὁ καταδρομικὸς στόλος, ἐξ ἑβδομήκοντα περίπου πλοιαρίων
ἀποτελούμενος, διηρέθη ἀνά δέκα εἰς ταξάδες (σώματα), ὧν ἕκαστος

(1) Σκληρῶς ἐτιμώρησεν ἀκολούθως ὁ Ἀλῆς τοὺς τε συμπατριώτας τοῦ Ῥομφῆ
καὶ τὸν συγγενῆ αὐτοῦ ἄρχοντα Βασιλῆν. Ὁ περὶ τοὺς χρόνους ἐκείνους περιηγη-
θεὶς τὴν Μακεδονίαν Κουζινερῆς διηγεῖται ὡς ἐξῆς τὸν κατὰ τῆς Νιάουστας πόλε-
μον τοῦ αἱματοδιψοῦς ἐκείνου θηρίου. « Ὁ τελευταῖος τῶν τυράνων τῆς Νιάουστας,
Βασίλης ὀνομαζόμενος, ἡλικίας πενήκοντα πέντε ἐτῶν, καὶ μεγάλην γενναίότητος,
ἐτόλμησεν ἔν' ἀντισταθῆ εἰς τὸν περιβόητον Ἀλῆν, προσπαθοῦντα νὰ καταλάβῃ καὶ
τὴν πόλιν ταύτην, ἥτις μεγάλως τὸν ἐνδιέφερον ἀπὸ τῆς κυριεύσεως τῆς Βεργίας.
Ἐπὶ τρεῖς μῆνας διήρκεσεν ἡ πολιορκία, καθ' ἣν οἱ ἀνδρείοι Νιαουσταῖοι ἐπὶ κεφα-
λῆς ἔχοντες τὸν λεοντόκαρδον ἀρχηγόν των ἀντέστησαν καρτερικώτατα. Οἱ βέηδες
τῆς Θεσσαλονίκης τῷ ὑποσχέθησαν βοήθειαν, τὰς ὁποίας ὅμως δὲν ἔστειλαν φοβού-
μενοι μὴ ὁ Ἀλῆς καταστρέψῃ τὰ ἐν τῇ κοιλάδι κτήματά των. Ἐπὶ τέλους δὲ οὐδε-
μιᾶς ἐρχομένης τῷ Βασιλῆ ἐπικουρίας, καὶ τῶν Ἀληπασιῶν καθ' ἑκάστην ἐνισχυο-
μένων, οἱ πολιορκούμενοι ἐξῆλθον τοῦ χωρίου ἐν νυκτὶ σκοτεινῇ, καὶ διαπεράσαντες
διὰ μέσου τῶν ἔχθρων ἐφόνευσαν πολλοὺς καὶ σῶσι ἐφθασαν εἰς Θεσσαλονίκην, ἔνθα
ὁ ἀρχηγὸς των ἐζήτησε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ προξένου τῆς Ἀγγλίας. Τὰ ἀποτελέ-
σματα τοιαύτης ἥρωικῆς ἀντιστάσεως εἰσὶν ἀντάξια τέρατος, οἷον ἦτο ὁ Ἀλῆς.
Ἡ σύζυγος, ὁ υἱὸς καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ Βασιλῆ μείνασι ἐν τῇ κώμῃ μετεφέρθησαν
εἰς Ἰωάννινα, καὶ ὁ δυστυχὴς ἄρχων μὴ δυνθθεὶς νὰ τὰς ἀπελευθερώσῃ μῆτε διὰ
λύτρων, μῆτε δι' ἄλλων μέσων ἐπήγε καὶ ἐκλείσθη εἰς ἓν τῶν μοναστηρίων τοῦ Ἰωάν-
νου, ἐν ᾧ καὶ παρεφρόνησε. » Voyage dans la Macédoine, I, σελ. 74.